

[Ole Bjørn Kraft.]

danske initiativ i denne sag må blive fortsat usvækket og føre til positive resultater.“

Det er rigtigt, at Danmark har den største interesse i denne sag. Jeg har også forstået på den højtærede udenrigsminister, at han virkelig har interesse for sagen, men det er altså indtil dato desværre ikke lykkedes at inspirere hans kolleger i de andre nordiske lande, så de har fået varmere følelser for tanken. Det er i virkeligheden urimeligt. Alle de nordiske lande har store udgifter til udenrigstjenesten, og jeg synes dog, det måtte være muligt at finde vej til et samarbejde, der kunne betyde nogen besparelse.

Der er et andet vigtigt spørgsmål, hvorom jeg også gerne vil henvise til de bemærkninger, jeg har fremført; det er spørgsmålet om efteruddannelsen. Allerede under første behandling kom jeg med nogle bemærkninger herom, og jeg synes, at det, at ministeren har tiltrådt nogle af disse synspunkter, giver os et håb om, at en åbenbar svaghed i uddannelsen af vore embedsmænd på dette område kan blive ændret. Der tiltrænges virkelig en reform efter de linjer, som her er blevet ridset op, og vi venter snart at høre, hvordan man vil tilrettelægge denne uddannelse.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel sagde, at der ikke var nogen uddannelse ved vore universiteter, der på forhånd kvalificerede til disse stillinger. Jeg ved ganske vist ikke, om man kan sige, at Århus universitet ved sin uddannelse af de studerende på forhånd kvalificerer dem til udenrigsarbejdet, men vi har fået nogle oplysninger om det nye studium, som er oprettet i Århus, og den måde, hvorpå dette studium er lagt til rette i Århus i forhold til den tilsvarende undervisning ved Københavns universitet, betyder under alle omstændigheder — det synes jeg det ærede medlem skulle lægge sig på sinde — et overordentligt fremskridt. Jeg håber virkelig, at man i udenrigstjenesten vil se med interesse på de kandidater, der har fået denne uddannelse, og søge at knytte nogle af dem til sig, hvis de har interesse for at indtræde i udenrigstjenesten, thi de skulle på forhånd have en baggrund, som andre studier ikke giver dem. Derfor trækker jeg dette frem;

jeg synes, det er godt at se, at vort nye universitet, hvis man har lov at sige det om et universitet — det har dog kun eksisteret i dette århundrede — har taget dette initiativ, ligesom det i øvrigt på en række andre områder har tilført vor universitetsuddannelse ny friskhed.

Mit parti lægger megen vægt på den erklæring, den højtærede udenrigsminister har afgivet om personalepolitikken. Vi lægger overordentlig megen vægt på, således som det hedder i denne udtalelse, at med den udvikling, vi nu er inde i — jeg citerer —

„er det naturligt, at udvælgelsesprincippet i endnu højere grad end tidligere må nyde fortrinnet for anciennitetsprincippet ved oprykning til chefsklasserne“.

Hvad besættelsen af chefstillingerne i udlandet angår, har ministeren oplyst, at der som hidtil vil blive lagt afgørende vægt på tjenestemændenes egnethed til de enkelte poster og på deres forudgående erfaring. Jeg tænker her ikke mindst på posterne i de nye lande, hvor man ikke sådan rent rutinemæssigt kan sende hvem som helst ud, ikke fordi den pågældende embedsmand ikke vil være fortrinligt egnet til en chefstilling andre steder, men på en række af disse poster — det håber jeg ministeren er enig med mig i — vil der kræves virkelige forudsætninger både i henseende til takt, viden om disse landes traditioner, deres religiøse forestillinger o. s. v., så man kan undgå de pinlige oplevelser, man undertiden har haft, og som ikke bare skader det land, det drejer sig om, men hele vestens almindelige anseelse. Jeg tror ikke, vi har nogen eksempler af den art i vort land, jeg kender i det mindste ikke nogen, men vi skulle også helst undgå, at noget sådant skete.

Til slut skal jeg nævne, at med hensyn til besparelser er vi ikke tilfredse. Vi har fremhævet, at vi ønskede at gå videre på dette område, men jeg vil dog gerne tilføje, at oppositionen ikke har levet forgyves. Allerede efter at kommissionen havde afgivet sin betænkning, viste det sig, at det var muligt for ministeriet at finde en besparellespost på 80 000 kr. om året, lidt efter var det muligt at finde en anden besparellespost på 90 000 kr. om året, og således skrider tingene så sagtelig fremad. Mon ikke den højtærede udenrigsminister